

den Brug, som paa andre Omraader gøres af Konsulent-Navnet, egnet til at vildlede), tillader man sig at bringe en saalydende Tilføjelse til Retsplejelovens § 131 i Forslag:

„Lige Straf anvendes paa den, der under en anden Betegnelse, som er egnet til at bibringe Offentligheden et fejlagtigt Indtryk af hans Adkomst til at udføre juridiske Forretninger, driver Virksomhed hermed.“

ad Lovens § 137.

I Forhold til det Forslag til Ændringer i Retsplejeloven, som blev fremsat i Folketinget den 17. December 1923, er Ændringsforslaget forandret saaledes, at Myndigheden til at suspendere en Sagfører, som under en Straffesag sigtes for en i den offentlige Mening vanærende Handling, lægges fra Sagførerraadet til Undersøgelsesdommeren. Ændringens tidligere Redaktion var fremkommet som Resultat af en Forhandling mellem Ministeriet og Sagførerraadet, jfr. herom Motiverne til Forslaget fra 1923, Side 16 Sp. 2, ad Forslagets § 14. I Motiverne til det nu foreliggende Forslag, Side 25 Sp. 2, ad §§ 25—29 henvises til Bemærkningerne til Forslaget af 1925, hvor der Side 34, Sp. 1, ad § 31 erindres herom, men tilføjes: „Efter fornyet Overvejelse af Spørgsmaalet finder man imidlertid at burde foreslaa, at denne Myndighed henlægges til Undersøgelsesdommeren.“ Det fremgaar ikke af de sidstnævnte Motiver, hvilke Overvejelser det er, der har ført til denne Ændring, og Sagførerraadet maa derfor foreløbig indskrænke sig til indtrængende at anmode om, at Ministeriet vil virke for, at Ændringen føres tilbage til sin tidligere Redaktion. Efter Tjenestemandslovens § 11, som handler om en Tjenestemand's Suspension, er en Tjenestemand under Suspensionen saaledes stillet, at han oppebærer Halvdelen af sin Lønning, og hvis Sagen ikke fører til Afskedigelse, vil Tjenestemanden ved Suspensionens Ophævelse indtræde i sin tidligere Stilling og desuden, for saa vidt det er oplyst, at der ikke har foreligget noget virkeligt Grundlag for Suspensionen, erholde Efterbetaling af den tilbageholdte Halvdel af Lønningen. Med andre Ord, en ugrundet eller forhastet Suspension af en Tjenestemand vil efterfølges af en Oprensning, som afbøder den økonomiske Skade, der er forvoldt ved Suspensionen.

Suspension af en Sagfører er et langt alvorligere, ja, oftest uopretteligt Indgreb i hans økonomiske Forhold. Sagføreren er ikke Tjenestemand, og Sagførergerningen som Erhverv hviler i Modsætning til Tjenestemandsstillingen i første Række paa Tillid hos den Befolkning, der søger hans Bistand. Den Skade i Sagføreren's Forretningsvirksomhed, som Suspensionen medfører, er derfor baade direkte og indirekte langt mere indgribende end for Tjenestemandens Vedkommende. Hans Forretning vil i vidt Omfang ophøre, og vilde man heroverfor henvise til, at han i Tilfælde af uforskyldt Suspension har Krav paa Erstatning hos det offentlige, vilde Sagføreren dog herved kun være daarlig hjulpet, da der ikke kan ydes ham Sikkerhed for eller blot Udsigt til, at han, efter at Suspensionen er hævet, kan fortsætte sin tidligere Virksomhed. Om han moralsk og økonomisk kan faa sin Position genoprettet, afhænger af den Befolkning, for hvilken han arbejder, modsat Forholdet for Tjenestemanden, der i disse Henseender alene er afhængig af sine foresattes Bedømmelse af Sagen. Saavel Forholdets Natur som Principperne i den gældende Strafferetspleje, hvorefter en sigtet, saa længe han ikke har vedgaaet eller er dømt for det ham paasigtede Forhold, bør behandles med den Mulighed for Øje, at han er uskyldig, medfører formentlig, at der ved Anvendelse af den heromhandlede Suspension maa gaas frem med den yderste Varsomhed og den største Hensyntagen til de foreliggende Omstændigheder.

Naar det alligevel kan være berettiget at gøre et saadant Indgreb i en Mands Ret til Erhverv, til Trods for at han ikke ved Dom er fundet skyldig i et Forhold, der diskvalificerer ham til at udøve sin Næringsvej, skyldes dette de særlige Forhold ved dette Erhverv. Sagførerraadet maa formene, at det paa Grund af sin uomtvistelige Sagkundskab i saa Henseende er bedre i Stand til end en Undersøgelsesdommer at vurdere samtlige de Forhold, som maa komme i Betragtning ved Afgørelser som den nævnte, ligesom Hensynet til Afgørelsernes Ensartethed i de forskellige Sager, der maatte komme til at foreligge, ogsaa kræver Henlæggelsen til et enkelt Organ.